

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko N. S.A.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 sierpnia 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 19 grudnia 2019 r., oddalił apelację pozwanej Spółki od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 września 2019 r., mocą którego zasądzono na rzecz M. D. od N. S.A. w B. kwotę 15.424,13 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem wraz ustawowymi odsetkami.

Wyrok Sądu Okręgowego w B. zaskarżył skargą kasacyjną w całości pełnomocnik pozwanej Spółki. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ocenie skarżącego, Sąd odwoławczy błędnie zastosował art. 233 § 1

k.p.c., a także nie zastosował w ogóle art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz naruszył art. 328 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie orzeczenia odmawiającego przyjęcie jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie, które samo w sobie nie spełnia oczekiwań niezadowolonej z rozstrzygnięcia strony. Skarga służy kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/2007).

Zatem przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma miejsce w przypadku wskazania konkretnej normy (procesowej lub materialnej), która została w powyższy sposób wadliwie zastosowana. Chodzi o kwalifikowane naruszenie, które nie poddaje się wielowarstwowej wykładni w ramach przysługujących sądowi narzędzi interpretacyjnych.

Powyższe ramy pozwalają stwierdzić, że skarżący nie sprostął tym wymaganiom. Lokowanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przepisach prawa procesowego opartych na swobodnym uznaniu nie mieści się w ramach art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy wywód Sądu drugiej instancji stanowi wypadkową swobodnej oceny dowodów, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. W analizowanym wypadku Sąd Okręgowy wyjaśnił okoliczności, dla których uznał żądanie pracownika za zasadne. W tej kwestii odwołał się do sytuacji

organizacyjnej u pracodawcy, przenoszeniu pracownika do innego pionu oraz dokonał porównania wyników pracy powoda z innymi zatrudnionymi, jak i ocenił wartość zeznań przełożonych powoda. Tak przyjęty model procedowania nie opiera się na skrajnych wersjach, atypowych ciągach logicznych. Oceny tej nie modyfikuje odwołanie się do powinności Sądu drugiej instancji (art. 378 i 382 k.p.c.). Sprawa o odszkodowanie z racji nieuzasadnionego wypowiedzenia, to klasyczna sprawa z zakresu prawa pracy. W przypadku gdy sądy powszechne dysponują szerokim materiałem dowodowym są zmuszone do jego selekcji i tym samym wyboru, jakim środkiem dowodowym dają wiarę, a jakim nie. Naturalnie ten proces tworzy wrażenie, że w przypadku podzielenia innego stanowiska rozstrzygnięcie końcowe byłoby odmienne. Jednak ten swoisty luz decyzyjny nie wypełnia znamion oczywistego naruszenia prawa, bo byłoby nim każde orzeczenie, które nie satysfakcjonuje jednej ze stron procesu. Po wtóre, jeżeli postępowanie przed Sądem pierwszej instancji było szerokie a w sprawie nie ma nowych, nierozpoznanych dotychczas w orzecznictwie problemów, to siłą rzeczy uzasadnienie Sądu drugiej instancji może być zwięzłe. Nie jest to wada, skoro jednocześnie wyjaśnia wątki, które w sprawie miały pierwszoplanowe znaczenie. Zatem i w świetle art. 328 § 2 k.p.c. nie sposób doszukać się oczywistego naruszenia.

Po trzecie, selektywne przywołanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, w celu wzmocnienia argumentacji o wskazanej podstawie przedsądu, nie dodaje jej jurydycznej wartości, skoro pomija się stany faktyczne, w jakich one zapadły. Niemniej można skarżącemu zwrócić uwagę, że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie (art. 30 § 4 k.p.). Zakresem tego uregulowania objęte jest zachowanie przez pracodawcę formalnego wymagania wskazania przyczyny wypowiedzenia, która - w jego przekonaniu - wypowiedzenie to uzasadnia. W judykaturze Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 23 maja 2019 r., III PK 71/18, LEX nr 2673109), przyjmuje się zgodnie, że celem regulacji zawartej w art. 30 § 4 k.p. jest umożliwienie pracownikowi obrony przed wypowiedzeniem umowy o pracę (jej warunków), a zatem ujęcie przyczyn

wypowiedzenia powinno być na tyle konkretne i precyzyjne, aby umożliwiło mu rzeczową obronę w razie ewentualnego procesu. Z tego właśnie względu wskazanie przyczyny (przyczyn) wypowiedzenia przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w jej (ich) granicach. Inaczej rzecz ujmując, okoliczności podane pracownikowi jako uzasadnienie decyzji o wypowiedzeniu stosunku pracy (jego warunków), a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się przed organem rozstrzygającym spór na inne przyczyny mogące przemawiać za słuszością wypowiedzenia.

W konsekwencji pracodawca nie wywiązuje się z obowiązku wynikającego z art. 30 § 4 k.p. wówczas, gdy albo w ogóle nie wskazuje przyczyny wypowiedzenia, albo kiedy wskazanie przyczyny jest pozorne w tym znaczeniu, że jest ona niedostatecznie jasna, konkretna, a w rezultacie niezrozumiała dla pracownika i niepoddająca się weryfikacji w postępowaniu sądowym. W sprawie Sąd odwoławczy przyjął, że przedstawione w wypowiedzeniu przyczyny były zbyt ogólne. Kwestia dostatecznie konkretnego i zrozumiałego dla pracownika wskazania przyczyny jest podlegającą ustaleniu okolicznością faktyczną. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest zaś związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach orzekł z mocy art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.